

„Dați-mi drumul, ca să merg la stăpânul meu!”

Misiunea încredințată de Avraam a fost îndeplinită, dorința inimii sale a fost împlinită. În dragoste devotată și credincioșie, cel mai în vârstă slujitor al patriarhului îndeplinise dorința și însărcinarea stăpânului său, sub călăuzirea evidentă și binecuvântarea lui Dumnezeu. A fost dată mărturie despre mărimea și măreția, puterea și bogăția lui Avraam, precum și despre poziția minunată a fiului său, iar mireasa a fost pețită pentru Isaac. Comori și obiecte de valoare fuseseră date miresei și nici măcar cei apropiați ai ei nu au rămas cu mâna goală. Un singur lucru rămăsese: întoarcerea! Acum el poate spune: „Nu mă opriți, deoarece DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea; dați-mi drumul, ca să merg la stăpânul meu” (Geneza 24.56).

Dar înainte de a intra în învățăturile practice pe care le găsim în acest frumos capitol, am dori mai întâi să atingem pe scurt semnificația simbolică a pețirii miresei lui Isaac, fiul și moștenitorul lui Avraam: alegerea și chemarea miresei cerești, mireasa lui Hristos. Așa cum Avraam l-a trimis pe slujitorul său să pețescă mireasa aleasă pentru Isaac, cel mort simbolic și înviat dintre morți (compară cu Evrei 11.19), și s-o ducă în Canaan, tot așa Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt să adune o mireasă pentru Fiul Său, Cel înviat și glorificat, Moștenitorul tuturor lucrurilor, și să conducă această mulțime mare și nenumărată prin pustie pentru a-L întâlni. Este foarte remarcabil faptul că jertfirea lui Isaac este urmată imediat de anunțul nașterii Rebecăi (Geneza 22.23). Dumnezeu a văzut originea ei, ca să spunem așa, în moartea lui Isaac, a cărui soție a devenit mai târziu. Figurativ vorbind, ea era înrudită cu Isaac în duh. În conformitate cu aceasta, slujitorul a căutat mai întâi să afle din felul de gândire al fetei dacă ea era într-adevăr soția aleasă pentru Isaac (Geneza 24.14). Numai o femeie care era capabilă să-i slujească pe alții cu dragoste devotată și astfel „să fie un ajutor pentru mulți” (compară cu Romani 16.1,2) putea găsi primire în casa lui Avraam.

Tot ceea ce ni se arată aici în relatarea despre Rebeca, noi posedăm astăzi în realitate în Hristos. Scriptura spune: „El ne-a ales în *El* mai înainte de întemeierea lumii” și: „În *El* am și primit o moștenire” (Efeseni 1.4 și 11). Având în vedere onorurile și darurile atât de înalte, este de mirare că *atitudinea* Celui cu care suntem atât de strâns și intim legați este așteptată și de la noi? Apostolul spune: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2.5) și: „Dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui” (Romani 8.9).

Comorile și lucrurile prețioase, pe care slujitorul le-a dat Rebecăi, vorbesc simbolic și despre ceea ce posedă credinciosul în Hristos. Așa se spune în 1 Corinteni 1.30: „Iar din *El*, voi sunteți în Isus Hristos, care a devenit pentru noi *înțelepciune* de la Dumnezeu și *dreptate* și *sfințenie* și *răscumpărare*”. Și așa cum slujitorul lui Avraam, după cum am menționat, a dat mărturie cu dragoste și credincioșie despre măreția și bogățiile stăpânului său, precum și despre poziția glorioasă a lui Isaac, moștenitorul tuturor bogățiilor lui Avraam, tot așa astăzi este bucuria Duhului Sfânt să dea mărturie despre Hristos și gloria Sa (compară cu Ioan 15.26; 16.14).

Această bucurie este împărtășită de slujitorul care, în conformitate cu intenția duhului stăpânului său, dorește să fie un instrument voluntar pentru stăpânul său. Am menționat la început dragostea și credincioșia cu care slujitorul lui Avraam a îndeplinit însărcinarea stăpânului său, iar aici revenim la latura practică a evenimentului.

Citim relatarea din Geneza 24 cu profundă bucurie și admirație și cum ar putea fi altfel decât să se nască în inimile noastre dorința de a fi asemenea acestui slujitor credincios și temător de Dumnezeu

în slujba Domnului *nostru*? Cu ce credincioșie exemplară a îndeplinit acest om slujirea de mare răspundere care i-a fost încredințată! Într-adevăr, noi, cei care astăzi avem privilegiul de a-L sluji pe Dumnezeu și Tatăl nostru și pe Fiul Său Isus Hristos ca slujitori și slujitoare, putem învăța multe de la el. Conform voinței Duhului care locuiește în noi, chemarea noastră principală este să dăm mărturie despre măreția și gloria lui Dumnezeu și a Fiului Său, să vestim minunatul scop al lui Dumnezeu, care caută copiii ai oamenilor ca mireasă pentru Preaiubitul Său, și pe de altă parte pe cei care spun: „Vreau să merg!”, pentru a face cunoscut comorile Sale spirituale și lucrurile prețioase sub lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt.

În acest context ne amintim de acei slujitori ai lui Dumnezeu care au făcut aceeași slujire *înaintea* noastră și au încheiat alergarea după o viață bogată și binecuvântată în credință. Mai presus de toate, slujitorii credincioși ai Noului Testament, în frunte cu mult binecuvântatul apostol Pavel, trec prin fața ochilor noștri. Ei sunt urmați de alte figuri din perioadele ulterioare ale istoriei adevăratei Biserici, care și-au petrecut viața, de multe ori chiar și-au consumat-o, în slujba iubitului lor Domn, până în vremurile recente, când mulți dintre noi deplâng pierderea unui iubit tovarăș de pelerinaj și de slujire, căruia i s-a permis să intre în odihna Domnului său. Oamenii credincioși ai lui Dumnezeu sunt foarte regretați de cei rămași în urmă (cum ar putea fi altfel!), dar ei au dreptul să ne strige, ca să spunem așa, după ce slujirea lor a fost încheiată: „Nu mă opriți, deoarece DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea; dați-mi drumul, ca să merg la Stăpânul meu!” Iar nouă ni se adresează chemarea: „Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și, privind atent la sfârșitul purtării lor, imitați-le credința!” (Evrei 13.7).

Credința activă l-a făcut pe cel mai în vârstă slujitor al lui Avraam dependent și ascultător în umblarea și slujirea sa. Astfel, el este condus în mod minunat de Dumnezeu în casa lui Betuel, unde începe slujirea sa efectivă. „Eu sunt robul lui Avraam”. Cu aceste cuvinte el se prezintă pe scurt și cu demnitate, apoi își începe mărturia despre Avraam și fiul său, până când, în cele din urmă, expune scopul real al misiunii sale (Geneza 24.34 și următoarele).

Cât de impresionante sunt toate aceste lucruri, cât de instructive și călăuzitoare pentru fiecare rob al Domnului! Ce privilegiu, ca robi ai lui Dumnezeu, să vestim gloria Sa și să-L lăudăm „după mărimea Sa nemărginită” (Psalmul 150.2) și, mai mult, să vorbim despre Fiul Său, singurul Său Fiu născut, pe care Îl iubește, pe care L-a sacrificat și căruia „I-a dat toate lucrurile”! (compară cu Geneza 22.2; 24.36), a Cărui glorie o putem descrie (compară cu Ioan 16.14). Slujitorul în persoana sa trece pe planul secund.

Este, de asemenea, sarcina noastră să-i facem pe oameni conștienți de intenția lui Dumnezeu de a-i aduce pe copiii oamenilor într-o relație vie și eternă cu Fiul Său. Și dacă, ici și colo, unul sau altul s-a decis pentru acest „Fiu”, este privilegiul nostru să fim instrumente de transmitere a comorilor și lucrurilor *Sale* prețioase, care îmbogățesc subiectele slujirii noastre și le bucură inimile (Geneza 25.50-53; compară și cu Ioan 16.14,15). Prețioasă slujire! Cel mai în vârstă slujitor al lui Avraam și mulți alții după el au avut voie s-o facă. Să mergem pe urmele lor, să le imităm credința, așa cum mulți dintre ei ne sunt prezentați în Cuvântul lui Dumnezeu în viața lor de credință și cu rezultatul umblării lor, sau așa cum mulți dintre noi înșine am avut privilegiul de a-i observa și de a ne bucura de slujirea lor smerită și devotată!

Este o bucurie pentru fiecare credincios să poată aplica unuia sau altuia dintre oamenii credincioși ai lui Dumnezeu care au mers înainte cuvintele: „Domnul a dat reușită călătoriei sale”. Cei care le rostesc din inimă nu îi laudă pe cei plecați, ci Îi dau glorie doar lui Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeu nu le va reține răsplata pentru credincioșia lor. El Însuși le-a promis aceasta.

Ei sunt la Domnul lor. Acum ne putem bucura de bucuria binecuvântată de care ei se bucură acum. Fie ca aceasta să fie una dintre ultimele dovezi ale dragostei noastre pentru ei.

Da, există încă odihnă
pentru slujitorul și pentru poporul Domnului;
Când arșița luptei a încetat,
O, atunci slujitorul se odihnește bucuros la Domnul!

Cămin ceresc, locuință liniștită de pace,
Unde nu mai este durere și nu mai este plâns,
Unde apropierea Mântuitorului este răsplata
Pentru ai Săi, și totul este nou!

Dar atunci când Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește de slujitorii care au plecat, de slujirea lor și de plecarea lor în credință, El ne îndreaptă privirea și către Cel care rămâne, și anume către El ca Cel neschimbător. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13.8).

Timpul slujirii tuturor slujitorilor anteriori a ajuns la sfârșit. Cu toții au putut spune odată: „Dați-mi drumul”. Ei trăiesc acum pentru a se odihni. Dar El trăiește veșnic pentru a ne sluji pe noi, care suntem încă aici în pelerinaj. De aceea și poate să-i mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El. Citește Evrei 7.25! Slujirea Sa nu se încheie odată cu întoarcerea Sa la Tatăl. Îl auzim spunând, parcă: „Iubesc pe Stăpânul Meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să ies liber” (Exodul 21.5). Deși, atunci când a fost aici, El „a slujit dublul muncii unui slujitor plătit” (Deuteronomul 15.18), acest Slujitor al lui Dumnezeu, Domnul nostru mult lăudat, după ce și-a încheiat slujirea aici, S-a supus de bunăvoie Cuvântului: „Și el să-i slujească pentru totdeauna” (Exodul 21.6). Privit din partea lui Dumnezeu, trebuie să exclamăm: Ce glorie a lui Dumnezeu! Văzută din partea noastră: Ce mare mângâiere pentru noi toți!

În curând vom fi cu toții la El. Și când El îi va avea adunați pe cei scump răscumpărați în jurul Lui sus, atunci „Se va încinge și îi va pune să stea la masă și, apropiindu-Se, le va sluji” (Luca 12.37).

Titlul original: *Entlasset mich, dass ich zu meinem Herrn ziehe!*

Sursa: Botschafter des Heils in Christo, Anul 1932